

**SPIŠY ADOLFA
HEYDUKA, XLIII. BLA
IDYLLA Z POOTAVÍ**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649526727

Spisy Adolfa Heyduka, XLIII. Bla Idylla z Pootavi by Adolf Heyduk

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

ADOLF HEYDUK

**SPIŠY ADOLFA
HEYDUKA, XLIII. BLA
IDYLLA Z POOTAVÍ**

SPISY
ADOLFA HEYDUKA

NLIII.

B E L A.

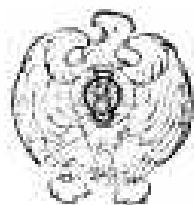
NÁKLADEM J. OTTY V PRAZE.

1906.

ADOLF HEYDUK:

B Ě L A.

IDYLLA Z POUTAVI.

NÁKLADEM J. OTTY V PRAZE.

1906.

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA

SEP 24 1955
1126700

TISKEM "UNIE" V PRAZE.

VĚNOVÁNÍ

FERDINANDU SCHULZOVĚ.

S krovnou píseň, vítou v českém luhu,
prosté kvítí poutavských niv,
podávám Ti darem, milý druhu,
dávne přízně věrně pamětliv.

Posud se v něm ještě rosa třese —
povzdech noci, teskně prosněných —
příjmi, páž' má mnoho neunes: —
slábnu, vadnu — na skršň padá sněh.

Sivým křídlem obletují čelo:
stáří, práce, lítost, trud a spor,
co by srdce v kytku skládat chtělo,
rozvane mi přes noc vítr s hor.

Často teskliv vzdechnu sobě ve smu
pro ten bouří rozervaný květ;
na mohyly drobných zvěsti klesnu:
„Mrtvy, mrtvy!“ síný šepce tet.

Někdy jenom štědrým nebes darem
na čelo mi sletí, srdcei vděk,
pod růžemi vylíbaný jarem
snův a písní hludny bělásek.

Jindy v cestě ukypěné mechem
prosté květy vykouzli mi jih,
abys okřál pohledem a dechem —
dnes Ti, drabý, nesu jeden z nich.

Jeho kalich bílý jest a plný,
vůně rodných luhů v něm a zvuk,
jehož lадně chvějící se vlny
závislý řád trisní nedouk.

Nevraťte na pel, z něhož dříše
svěží mluva otců, písne děv,
a ta černá dětských očí říše,
z nichž mi hvězdy padly v tento zpěv.

Ty, již záhy posvěcený krásou,
jít šsa líbán na čelo i ret,
nevyplušíš vily útlou pásou
z něho květu v zamřízený svět.

Objímám Tě toho květu vůní,
k srdci pokládám ho na Tvou hruď,
krůpěj jeho rosy změň se v tůň,
krásy paprsek v ní duhou buď.

Nашe srdce nechat beze strachu
po té duze v ústrety si jdou,
jež nad vírem pozemského prachu
mostem váže slůvku Tvou a mou.

